

Moord uit het boekje

Jeffery Deaver, Anne Perry, e.a.

link
UITGEVERIJ

Culemborg

Eerste druk augustus 2013
Vertaling Gerard Suurmeijer
Omslagontwerp: DPS, Amsterdam
Zetwerk: Uitgeverij Link B.V., Culemborg

ISBN: 9789462320635
NUR: 330

Nelson DeMille: *De boekenzaak*, copyright © 2012 Nelson DeMille, oorspronkelijke titel *The Book Case*.

Ken Bruen: *Dodelijke wijsheid*, copyright © 2011 Ken Bruen, oorspronkelijke titel *The Book of Virtue*.

Reed Farrel Coleman: *Een geest uit het verleden*, copyright © 2011 Reed Farrel Coleman, oorspronkelijke titel *The Book Of Ghosts*.

Jeffery Deaver: *Een aanvaardbaar offer*, copyright © 2012 Jeffery Deaver, oorspronkelijke titel *An Acceptable Sacrifice*.

Laura Lippman: *De boekendief*, copyright © 2013 Laura Lippman, oorspronkelijke titel *The Book Thing*.

Anne Perry: *Het manuscript*, copyright © 2013 Anne Perry, oorspronkelijke titel *The Scroll*.

C.J. Box: *Een schat in de sneeuw*, copyright © 2012 C.J. Box, oorspronkelijke titel *Pronghorns of the Third Reich*.

Andrew Taylor: *Dodensonate*, copyright © 2013 Andrew Taylor, oorspronkelijke titel *The Long Sonata Of The Dead*.

William Link: *Columbo – Moord uit het boekje*, copyright © 2013 William Link, oorspronkelijke titel *Death Leaves A Bookmark*.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen, of enige andere manier, zonder voorafgaande toestemming van de uitgever.

Inhoudsopgave

De boekenzaak (Nelson DeMille).....	7
Dodelijke wijsheid (Ken Bruen)	63
Geest uit het verleden (Reed Farrel Coleman)	85
Een aanvaardbaar offer (Jeffery Deaver)	113
De boekendief (Laura Lippman).....	155
Het manuscript (Anne Perry)	179
Een schat in de sneeuw (C.J. Box)	215
Dodensonate (Andrew Taylor)	239
Columbo: moord uit het boekje (William Link).....	263

De boekenzaak

Nelson DeMille

Otis Parker was dood. Gedood door een omgevallen boekenkast met erg zwaar leesvoer. Het totale gewicht, zo'n vijfhonderd kilo, dat het slanke lichaam van meneer Parker, tweeënzeventig kilo, verpletterde. Een tragisch ongeval. Zo leek het tenminste.

Even wat achtergrondinformatie. Ik ben rechercheur John Corey, en werk bij de recherche van het Eerste Politiedistrict, dat aan Ericsson Place in Lower Manhattan zit - mocht je me ooit nodig hebben.

Het was een koude, winderige ochtend in maart, een dinsdag, en ik zat in een koffiebar aan Hudson Street, een paar straten van mijn bureau en probeerde zachtgebakken eieren met spek in het Spaans te vertalen voor de ober voor wie mijn Engels boven zijn pet ging.

'Huevos zachtgebakkenos. Spekkos en lichtos toastos. Oké?'

Mijn mobieltje ging om 8.34 uur. Mijn baas, inspecteur Ed Ruiz, die zei: 'Ik zie dat je niet achter je bureau zit.'

'Weet je het zeker?'

'Waar ben je?'

Ik vertelde het hem en hij zei: 'Mooi. Werk aan de winkel. We hebben een lijk in boekhandel De Laatste Adem aan North Moore. Gevonden door een bediende die naar zijn werk kwam.'

Ik kende die boekwinkel die gespecialiseerd was in thrillers en detectives. Ik heb er zelfs een paar keer wat gekocht. Ik houd van detectiveverhalen. Ik kan altijd raden wie de moordenaar is zonder stiekem op de laatste bladzijde te kijken. Nou ja... bijna altijd. Was mijn werk maar zo makkelijk.

'De overledene is de eigenaar van de winkel, een zekere Otis Parker.'

'O... hé, die ken ik. Ik heb hem een paar keer ontmoet.'

'Ja? Hoezo?'

'Ik heb er boeken gekocht.'

‘O ja? Waarom?’

Ik negeerde de vraag en informeerde: ‘Een roofoverval?’

‘Nee. Wie zou er nou een boekhandel overvallen? Je berooft winkels waar geld is of die spullen hebben die je kunt verkopen.’

‘Juist ja. Dus? Wat?’

‘Nou,’ antwoordde inspecteur Ruiz, ‘het lijkt een citje.’ Rechercheursjargon voor een makkie. Hij vertelde van de omgevallen boekenkast en voegde er toen aan toe: ‘Het lijkt een ongeval, maar de agent ter plaatse, Rourke, zegt dat er misschien een tweede man even naar moet kijken voor ze de rommel gaan opruimen.’

‘Oké. Zeg, hoe zeg je een sandwich gebakken ei om mee te nemen in het Spaans?’

‘Je zegt hasta la vista en maakt dat je in die boekhandel komt.’

‘Oké.’ Ik verbrak de verbinding en liep naar buiten de koude maartmorgen in. Op dit uur van de dag wemelt het van de mensen en voertuigen in Lower Manhattan, iedereen op weg naar zijn werk en iedereen opgetogen dat ze dat mogen. Ik ook.

Ik kon er sneller te voet heen dan eerst mijn wagon op het bureau gaan halen, dus begon ik die paar straten in de richting van de Hudson te lopen, waarbij ik me schrap zette tegen de sterke noordenwind die door de straat gierde. Een potloodventer op de hoek deed zijn regenjas open en vloog over het gebouw van Western Union door de lucht. Grapje.

Ik sloeg af, North Moore in, een rustige straat met kinderkopjes die in westelijke richting naar de rivier loopt. Rechts voor me uit zag ik twee RMP's en een bus en als je detectiveromans over de New Yorkse politie leest, weet je dat dat twee radiowagens en een ambulance zijn. Eén auto zou die van de patrouille zijn die gereageerd had en de ander de wagon van de brigadier.

Toen ik in de buurt van boekhandel De Laatste Adem kwam, zag ik dat de plek niet afgezet was met politielinten en dat de werkzaamheden van de politie op straat weinig aandacht hadden getrokken; dat doet het nauwelijks in New York, tenzij het iets interessants is of van culturele betekenis, zoals een moordaanslag van de maffia. En zelfs dan is niet meer waard dan een paar minuten van je tijd. Ook was dit geen drukke straat, meest oudere appartementsgebouwen met heel wat affiches dat ze te huur

waren. Otis Parker had een slechte plek voor zijn boekwinkel gekozen, maar hem wel een goede naam gegeven.

Ik spelddde mijn insigne op mijn regenjas en liep naar een agent die volgens zijn naamplaatje Conner heette. 'Is de schouwwarts er al?' vroeg ik hem.

'Ja, dokter Hines. Ik geloof dat hij op je wacht.'

Hines was een prima vent. Hij zag eruit als een begrafenisondernemer en probeerde geen rechercheur te spelen. Ik keek naar de klok op mijn mobieltje. Het was inmiddels 8:51 uur. Kleine kans dat dit meer was dan een ongelukkig voorbeeld van Newtons wet van de zwaartekracht en ik een DD-5 moest invullen en een moorddossier moest aanleggen. Maar waarschijnlijk kwam ik gewoon even langs.

Ik keek naar de voorgevel van de boekhandel die de hele benedenverdieping van een oud bakstenen gebouw van vijf verdiepingen besloeg, ingeklemd tussen twee even oude gebouwen. Op de glazen deur hing een bordje met GESLOTEN, samen met een kaartje dat men elke dag van 9 uur vm. tot 6 uur nm. open was, behalve op zondag. In wezen de kantooruren, wat een minimum aantal klanten garandeerde. Er waren twee etalages aan weerszijden van de deur en in die etalages lagen... nou ja, boeken. Wat in deze straat node werd gemist was een bar.

In de linker etalage lagen meest klassieke misdaadromans: Chandler, Dorothy Sayers, Agatha Christie, Conan Doyle en zo voort. In de etalage rechts lagen hedendaagse bestsellerauteurs zoals Brad Meltzer, James Patterson, David Baldacci, Nelson DeMille, en anderen die meer geld verdienen met schrijven over wat ik doe, dan ik verdien met doen wat ik doe.

'Wie heeft de leiding?' vroeg ik agent Conner.

'Brigadier Tripani,' antwoordde hij en hij voegde eraan toe: 'Ik ben zijn chauffeur.'

Je wil het terrein even verkennen voor je het betreedt, dus vroeg ik ook: 'Wie is er verder nog binnen?'

Hij antwoordde: 'Twee ambulancebroeders, de agenten die op de oproep gereageerd hebben, Rourke en Simmons, en een employee die Scott heet en het lijk ontdekte, toen hij naar zijn werk kwam.'

'En Otis Parker,' bracht ik hem in herinnering.

‘Ja. Hij is er ook nog.’

‘Heb je het lijk gezien?’

‘Ja.’

‘Wat is je indruk?’

‘Mijn chef denkt dat het een ongeluk is,’ antwoordde agent Conner.

‘En wat denk jij?’

‘Hetzelfde als hij.’

‘Juist. Als er iemand komt die zegt dat hij een klant of een vriend is,’ drukte ik hem op het hart, ‘breng hem dan binnen.’

‘Doe ik.’

Ik stapte de winkel binnen die er precies zo uitzag als de laatste keer dat ik hier was - geen klanten, geen personeel, spinnenwebben op de kassa en helaas geen koffiehoeckje. Een heleboel boeken.

De winkel had een plafond dat twee verdiepingen hoog was en er was een smeedijzeren wenteltrap achterin die naar een open zolderruimte leidde waar ik brigadier Tripani, die ik kende, al bij de balustrade kon zien staan. Hij zag me en riep: ‘Hier boven.’

Ik klom de wenteltrap op waar een bordje ‘Privé’ op hing en begon de kurkentrekker klim. Onderweg probeerde ik me de paar keer te herinneren dat ik Otis Parker in zijn winkel had gesproken. Hij was een man van voor in de zestig, met een baard, maar hij had er jonger uit kunnen zien als hij een fles Griekse Formula had gekocht. Hij kleepte zich verzorgd en ik herinnerde me dat ik gedacht had - zoals politiemensen dat doen - dat hij een andere inkomstenbron moest hebben. Misschien was deze winkel maar een dekmantel. Of misschien had ik teveel detectiveromans gelezen.

Ik herinnerde me ook dat meneer Parker nogal boers was - hoewel ik hem een keer enthousiast met een klant over verzamelzeldheden had horen praten, die hij achterin de winkel verkocht. Ik schatte hem in als iemand die meer van zijn boeken hield dan van de mensen die ze van hem kochten. Kortom, een typische eigenaar van een boekhandel.

Ik bereikte de bovenste trede van de wenteltrap en stapte in het open zoldergedeelte dat een groot, met hout betimmerd kantoor was. In het kantoor bevonden zich agent Rourke, de twee ambulancebroeders, dokter Hines in hetzelfde zwarte pak dat hij

al jaren droeg en brigadier Tripani die me begroette met: 'Goedemorgen, rechercheur.'

'Goedemorgen, brigadier.'

Er is altijd een pikorde en brigadier Tripani, de patrouillechef, was de hoofdpikker tot rechercheur Corey van het bureau verscheen. Natuurlijk was de dood van meneer Parker niet verdacht - tenminste niet volgens brigadier Tripani - maar ik was hier om dat te controleren en brigadier Tripani droeg de zaak maar wat graag aan mij over. Hij zei: 'Ik laat het verder aan jou over, John.'

'Ruiz heeft me gevraagd even langs te komen,' deelde ik mee. 'Ik heb nog steeds mijn jas aan.'

Hij gaf geen antwoord.

Ik bietste een paar latex handschoenen van een ambulancebroeder, vervolgens bekeek ik het toneel van de moord of het ongeval: het was een mooi kantoor en er lag een oosters tapijt op de grond, bezaaid met talloze in leer gebonden boeken rond een grote mahoniehouten schrijftafel. De poten van de tafel hadden het begeven onder het gewicht van de omgevallen boekenkast daarachter, net als de poten en de armleuningen van de bureaustoel en de stoel daarnaast. De boekenkast in kwestie was weer overeind gezet en leunde achter tegen de muur, waardoor Otis Parker zichtbaar was, wiens uitgestrekte verpletterde lichaam half op de ingezakte schrijftafel en half op de grond lag. De voorwerpen op de schrijftafel - telefoon, Rolodex, potlodenbakje, enzovoort - waren als door een wonder op het blad blijven staan, net als de sousmain die wat vers bloed absorbeerde op en rond het hoofd en het gezicht van de overledene. Gelukkig waren de hersenen van meneer Parker gebleven waar ze hoorden. Ik walg van hersenen.

Op de schrijftafel bevond zich ook een lijstje met een zwart-witfoto. Het glas was gebarsten, maar ik kon een vrouw met donker haar onderscheiden, misschien achter in de dertig. Als dit zijn vrouw was, zou het een oude foto zijn. Maar als hij niet oud was, had meneer Parker een jonge vrouw. Of misschien was het zijn dochter. In ieder geval zag de vrouw er niet onknap uit.

Otis Parker, zag ik, droeg schoenen, een broek van goede kwaliteit en een mooi wit overhemd. Zijn elegante sportcolbertje hing aan een staande kapstok vlakbij. Ik kon niet zien of hij een strop-

das droeg, want hij lag met zijn gezicht voorover. Kennelijk had hij aan zijn schrijftafel gezeten, toen de boekenkast achter hem op een of andere manier van de muur voorover was gevallen en op hem, zijn schrijftafel en zijn stoel terecht was gekomen. Hij had misschien nog een paar boeken rond of op hem neer zien of voelen komen, maar waarschijnlijk had hij nooit geweten waardoor hij getroffen werd.

Het zag er inderdaad uit als een ongeval. Alleen: waarom viel een boekenkast van bijna vijfhonderd kilo om? Nou ja, ongelukken gebeuren. Ironisch dat Otis Parker was gedood door de boeken waarvan hij hield. Oké, de boekenkast had hem gedood. Maar dat is niet wat de *New York Post* zou schrijven. Gedood door de boeken waarvan hij hield, zouden zij koppen.

Ik groette agent Rourke en vroeg waar zijn partner Simmons was.

‘Hij is in het magazijn beneden met Scott Bixby, de bediende die het lichaam heeft gevonden,’ antwoordde Rourke en hij voegde eraan toe: ‘Bixby schrijft een verklaring.’

‘Mooi.’ Iedereen was aanwezig, dus groette ik dokter Hines en we schudden elkaar de hand. ‘Denk je dat hij dood is?’ vroeg ik hem.

Op mijn vraag naar de bekende weg antwoordde dokter Hines: ‘De agenten die op de oproep gereageerd hebben...’ - hij gebaarde naar agent Rourke - ‘... tilden de boekenkast van het slachtoffer met behulp van de winkelbediende op en ze ontdekten op dat moment geen tekenen van leven meer.’ Hij ging verder: ‘De ambulancebroeders...’ - hij wees naar de twee mannen - ‘... kwamen drie minuten later en ontdekten ook geen tekenen van leven meer. Ik heb hem dus dood verklaard,’ deelde hij me mee.

‘Aangenomen dat meneer Parker geen bezwaar heeft gemaakt, is het daarmee officieel.’

Dokter Hines heeft geen waardering voor de zwarte humor die noodzakelijk deel uitmaakt van tragische situaties en hij maakte een afkeurend geluid.

‘Doodsoorzaak?’ vroeg ik hem.

‘Ik weet het niet.’ Hij voegde er aan toe: ‘Verpletterd.’

‘Op slag dood?’

‘Waarschijnlijk. Geen tekenen van een worsteling. Een grotere man had de klap misschien overleefd,’ veronderstelde hij.

Ik keek naar Otis Parker en knikte. Als hij gezond had gegeten en aan gewichtheffen had gedaan...

Dokter Hines ging verder: 'Ik vermoed dat zijn nek of zijn wervels zijn gebroken of dat hij is overleden aan een zware schedelbeschadiging.' Hij voegde eraan toe: 'Ik zal vanmiddag sectie verrichten en je op de hoogte brengen.'

'Oké.' Wanneer iemand alleen sterft, zonder getuigen, bekostigen de belastingbetalers een autopsie, ook al is het overduidelijk een ongeval. Waarom? Omdat de schouwarts een doodsoorzaak dient vast te stellen voor hij het overlijdenscertificaat ondertekent en 'verpletterd' is geen medische term. Je verricht ook sectie omdat dingen niet altijd zijn wat ze op het eerste gezicht lijken. Daarom ben ik hier.

'Tijdstip van overlijden?' vroeg ik hem.

'Kortgeleden.'

Ik keek weer naar het lichaam en zei: 'Zijn horloge is op twee minuten over half acht stil blijven staan. Dat is je tijdstip van overlijden.'

Hij keek verrast, liep toen naar het lichaam en keek naar het horloge rond de pols van Parker.

Dokter Hines keek naar zijn eigen horloge en verklaarde: 'Ik moet nog even bellen.' Tegen mij zei hij: 'Als je iets ontdekt wat niet op een ongeluk wijst, laat het me dan weten voor ik met de autopsie begin.'

'Dat doe ik altijd, dok.' Ik voegde eraan toe: 'Maar blijf van de vleeswagen af, tot je van me hoort.'

'Dat doe ik altijd, rechercheur.' Hij voegde eraan toe: 'Maar wacht niet te lang. Ik wil dat lichaam snel in de koelcel hebben.'

'Afgesproken.' De gang van zaken is als volgt: de ambulance mag geen dode vervoeren, dus hebben we de wagen van het lijkenhuis nodig, populair aangeduid als de vleeswagen. Maar als ik, rechercheur John Corey, kwade opzet vermoed, dan hebben we de technische recherche nodig, die de dode onder haar hoede neemt en de plaats delict gaat onderzoeken.

Maar misschien hadden we de mensen van de TR helemaal niet nodig. Ik moest hier een beslissing nemen en ik moest dat in een betrekkelijk korte tijd doen. Ik bedoel, als je loos alarm slaat sta je voor joker. Of nog erger, als een vent die niet op het budget let.

Maar als je het afdoet als 'ongeluk' en later blijkt dat het iets anders was, dan heb je wel iets uit te leggen. Ik kon Ruiz al horen: 'Weet je wat het woord rechercheur betekent? Onderzoeker! Het is iemand die dingen onderzoekt, rechercheur.' Enzovoort.

Dokter Hines was vertrokken, terwijl ik dit alles overdacht, en hetzelfde gold voor de twee ambulancebroeders. In het zolderkantoor was ik alleen nog met brigadier Tripani en Rourke, een van de agenten die op de oproep hadden gereageerd. En Parker, die als hij nog kon praten zou zeggen: 'Hoe moet ik verdomme weten wat er is gebeurd? Ik zat me hier gewoon met mijn eigen zaken te bemoeien en het volgende moment is er zowat gehakt van me gemaakt.'

Ik wist al wat brigadier Tripani ervan vond, maar voor het geval hij misschien van gedachten veranderd was, vroeg ik hem: 'Wat vind jij ervan, Lou?'

Hij haalde zijn schouders op, keek naar het lijk en zei: 'Ik denk dat het is wat het lijkt.' Ter verduidelijking voegde hij er nog aan toe: 'Een ongeluk dat al lang op de loer lag.'

Ik knikte, maar het was geen echt bevestigend knikje. Ik keek naar de boekenkast die in een scherpe hoek tegen de betimmerde wand was gezet, om te voorkomen dat hij niet opnieuw voorover van de muur viel. 'Voorwerpen in beweging,' citeerde ik sir Isaac Newton, 'zijn geneigd in beweging te blijven. Voorwerpen die stil staan zijn geneigd stil te blijven staan.'

Daar had brigadier Tripani niet van terug en hij vroeg me: 'Heb je me hier nodig, terwijl jij besluit wat dit is?'

'Nee. Maar ik wil nog met Rourke en Simmons praten, en met de winkelbediende die het lichaam heeft gevonden.'

'Oké.'

'Kennen we naaste familie?' vroeg ik hem. 'Is er al iemand op de hoogte gebracht?'

'De echtgenote,' antwoordde hij. 'De winkelbediende heeft haar gebeld nadat hij het lichaam heeft gevonden en hij ons had gebeld. Hij heeft een bericht ingesproken op haar mobieltje en gezegd dat er een ongeluk is gebeurd. Toen Rourke en Simmons verschenen, heeft Rourke hetzelfde gedaan en hij heeft mevrouw Parker gevraagd om hem op zijn mobieltje te bellen en/of onmiddellijk naar de winkel te komen.'

‘Waar woont ze?’

‘East Twenty-third, zei de winkelbediende.’

‘Heb je een wagen naar haar huis gestuurd?’ vroeg ik.

‘Hebben we gedaan. Niet opengedaan, toen we belden en er is geen portier.’

‘Werkt ze ergens?’

‘Ze werkt thuis volgende de winkelbediende.’

‘Wat doet ze?’

‘Heb ik niet gevraagd.’

Ik vroeg me af waarom mevrouw Parker haar telefoon thuis of haar mobieltje niet had opgenomen en waarom ze niet op die duidelijk dringende oproepen had gereageerd en waarom ze niet had opengedaan. Sliep ze nog? Stond ze lang onder de douche? Luisiterde ze haar berichten niet af? Ik ben niet getrouwd, maar ik ga wel eens uit en mijn ervaring met vrouwen en telefoonberichten is wisselend. Verder heb ik over dat onderwerp niets te zeggen.

Brigadier Tripani liep in de richting van de wenteltrap, toen draaide hij zich om en zei tegen mij: ‘Als je iets vindt, dat niet op een ongeluk wijst...’

‘Dan betaal jij een ontbijtje voor me.’

‘Afgesproken.’

‘Kan je chauffeur me een broodje ham en ei brengen?’

‘Natuurlijk. Wil je daar ook nog iets te drinken bij?’

‘Zwarte koffie. Vraag een bonnetje.’

Lou Tripani liep de wenteltrap af en ik vroeg Rourke: ‘Wat vind jij ervan?’

‘Met alle respect voor andere meningen,’ antwoordde hij, ‘maar het gaat er bij mij niet in dat deze boekenkast helemaal uit zichzelf om is gevallen.’ En hij voegde eraan toe: ‘Of dat hij omviel precies op het moment dat deze knaap hier achter zijn schrijftafel zat, terwijl de winkel leeg was en er geen getuigen waren en niemand aanwezig was om hem te helpen.’

‘Ongelukken gebeuren,’ deed ik hem mee, maar ik moest toegeven: ‘Het zou meer kunnen zijn dan gewoon pech.’

‘Ja.’

‘Heb je de winkelbediende ondervraagd?’

‘Inderdaad,’ vertelde hij me, ‘maar er leek iets mis met hem te zijn.’

‘Wat bedoel je?’

‘Hij had iets vreemds over zich. Hij leek eerder zenuwachtig dan geschokt.’

Ik probeer niet vooringenomen te zijn voor ik iemand ondervraag, maar de reactie van de winkelbediende, kort na het moment dat hij het lijk had gevonden, was belangrijk en interessant. Inmiddels was Scott gekalmeerd en ik zou misschien een andere emotie zien. Ik zei tegen Rourke: ‘Blijf in de buurt. Hang het bordje OPEN op de deur en als er als door een wonder een klant zou komen, laat hem dan binnen en geef me een gil.’

‘Begrepen.’

‘En als en wanneer mevrouw Parker komt opdagen, laat mij haar dan op de hoogte brengen.’

Hij knikte.

‘En geef me een seintje, wanneer mijn ontbijt arriveert.’

Agent Rourke liep de trap af. Niet elke agent wil rechercheur worden, maar de meesten hebben een hoop ervaring en een goed instinct, en in heel wat zaken is vooruitgang geboekt of ze zijn opgelost dank zij de agent die het eerst op de plaats van de misdaad aanwezig was. Rourke leek me slim en hij was achterdochtig van aard. Ik was blij dat ik mevrouw Rourke niet was.

Ik keek opnieuw naar de boekenkast. Hij leek antiek, zoals het merendeel van de dure rotzooi in dit kantoor. Het was een van die... laten we zeggen plompe Victoriaanse gevallen, waar binnenhuisarchitecten de pest aan hebben, maar die mensen mooi vinden.

Ik keek achterom naar de overledene en stelde me in gedachten voor hoe de boekenkast boven op hem viel, terwijl hij aan zijn bureau zat te werken. De kracht van het voorwerp zou nog vergroot zijn door de valsnelheid, zoals die appel die op het hoofd van sir Isaac terechtkwam. Maar als dit moord was, was het een riskante manier om hem te plegen. Ik bedoel, er was geen garantie dat de boekenkast het slachtoffer zou doden. Een argument tegen moord.

Maar als het moord was, hoe was het dan gedaan? Er zouden twee mensen nodig zijn - of misschien een heel sterke vent - om die kast omver te gooien. En het was duidelijk dat het iemand moest zijn die wist wie op dit uur in het kantoor zat. En de persoon of de personen zouden tegen hem zeggen: ‘Blijf jij maar lek-

ker zitten, Otis, terwijl wij achter je staan en je boeken bewonderen.' Vervolgens: 'Oké, een, twee, drie - onderuit!'

Misschien. Maar zonder dat een, twee, drie.

Ik zag dat de drie meter hoge boekenkast hoger was dan hij breed was, en de diepte was beneden even groot als boven, waardoor hij van zichzelf al onstabiel was. Een tweede argument dat de boekenkast geen moordwapen was; het was, zoals Tripani had gezegd, een ongeluk dat al lang op de loer lag.

Ik keek naar het patroon waarin de boeken gevallen waren, zoals je kijkt naar het spetterpatroon van bloed en ik zag dat de meeste boeken bij de voorkant van de schrijftafel lagen en maar een paar erachter, wat voor mij een aanwijzing was dat er op de bovenste planken meer boeken hadden gestaan dan op de onderste, wat ook bijdroeg aan de instabiliteit. Meneer Parker, die me toch een intelligent man had geleken, was niet zo snugger geweest waar het het gevaar van topzware objecten betrof.

Ik keek naar de muur achter de boekenkast en naar de achterkant van het meubel om te zien of daar schroeven of bouten hadden gezeten, die uit de houten achterwand losgeraakt konden zijn. Maar er was niets waarmee dit loodzware meubelstuk aan de muur verankerd was geweest, hoewel ik een paar oude gaten ontdekte die aangaven dat vroegere eigenaren dit monster wel ergens stevig aan vast hadden gemaakt.

De meeste ongelukken, daarvan ben ik overtuigd, zijn Gods manier om domme mensen kwijt te raken. Of, als je in het Darwinisme gelooft, kun je je afvragen waarom er nog steeds domme mensen op de wereld zijn. Nou ja, ik denk dat ze zich al hebben voortgeplant, voor ze zichzelf uit de genenpoel hebben verwijderd.

Ik zag ook dat de eigen vloer licht helde, niet ongevoel in deze oude gebouwen. De vloer liep een beetje af naar de schrijftafel en de rand van de zolderverdieping. Ik ben in ontelbare huizen zoals dit geweest, gebouwd in de vorige eeuw en de houten balken waarop de vloeren rusten zijn ongelijk, doorgebogen of oneffen, wat de vloeren merkwaardige hellingshoeken kan geven.

Maar waardoor was dit stilstaand voorwerp plotseling van de wand af getuimeld? Voorwerpen die stilstaan, enzovoort. Nou, als het niet door mensenhanden was gedaan, konden er een paar andere oorzaken zijn, de meest voor de hand liggende het feit dat

het gebouw verzakt was. Dit kan zelfs na honderd jaar nog gebeuren. Dat is de oorzaak dat deze gebouwen zo nu en dan instorten. Ook kunnen de trillingen die veroorzaakt worden door een zware vrachtwagen die door de straat rijdt een onstabiel voorwerp omver laten vallen. Hetzelfde gold voor bouwinstallaties en lui die ondergronds aan het werk waren. Zelfs slecht aangelegde afvoerpijpen of stoombuizen konden een knal in de pijpen veroorzaken waardoor iets omviel dat op het punt van omvallen stond. Dat is precies wat er in mijn oude huurappartement in East Side gebeurde met mijn moeders kostbare kristallen Waterford-vaas die ze nog van haar rijke tante had gekregen. In werkelijkheid brak ik hem, maar dat is een ander verhaal.

Ik stond op het punt te concluderen dat het een stom ongeluk was geweest, toen iets mijn aandacht trok. Ik zag een zwakke omtrek op de eiken vloer, waar de boekenkast een aantal jaren had gestaan. Kennelijk veroorzaakt door het feit dat niemand de vloer onder de boekenkast had gedweild of in de was gezet, sinds die daar had gestaan. En ik zag ook de omtrekken van twee kleine voorwerpen die op de vloer hadden gelegen en voor uit de boekenkast hadden gestoken. Je hoeft geen rechercheur te zijn om te concluderen, dat deze omtrekken veroorzaakt waren door meubelklossen of wiggen - van hout of van rubber - die het hoge, zware meubel veilig achterover tegen de wand hadden laten leunen. Dus meneer Parker was toch zo dom nog niet geweest - ook al zou ik de kast nog met een paar zware bouten aan de muur hebben vastgezet.

De kwestie was dat de boekenkast waarschijnlijk niet op het punt had gestaan om voorover te vallen als die wiggen daar hadden gezeten. En dat hadden ze. Maar waar waren ze nu? Niet op de vloer. Ik keek rond door het vertrek, maar ik kon ze niet vinden.

Ik liep naar de balustrade en zag agent Rourke achter de toonbank een geleend boek zitten lezen. 'Zeg, heb je een paar meubelwiggen op de vloer zien liggen, toen je hierboven kwam?'

'Een paar... wat?'

Ik legde het uit en hij antwoordde: 'Nee, Simmons en ik zijn met de winkelbediende de trap op gerend, we hebben de boekenkast opgetild en hem schuin tegen de muur gezet waar je hem nu ziet staan. Ik heb geen meubelwiggen op de vloer zien liggen.'

Hij ging verder: 'Afgezien van het feit dat we zijn pols hebben gevoeld en naar een hartslag hebben gezocht, hebben we helemaal niets aangeraakt.' Hij voegde er nog aan toe: 'De ambulancebroeders kwamen ongeveer drie minuten later.'

'Oké.' Dus dit was de zaak van de ontbrekende meubelwiggén geworden. We konden gevoeglijk aannemen dat niemand die op de oproep naar het alarmnummer reageerde twee meubelwiggén had gestolen. Laten we in plaats daarvan eens aannemen dat de moordenaar ze meegenomen had. Precies. Dit was geen ongeluk. Otis Parker was vermoord!

'Geen woord over die meubelwiggén,' zei ik tegen Rourke.

Ik draaide me om van de balustrade en keek naar Otis Parker en de boekenkast. Iemand was samen met hem in deze ruimte geweest, iemand die hij waarschijnlijk kende en die persoon had vooraf de twee wiggén onder de boekenkast vandaan gehaald. Of personen. Precies. Twee mensen. Eentje om de zware boekenkast een eindje naar achteren te duwen en de andere om de wiggén er onderuit te schuiven en in zijn zak te steken. Nu was de boekenkast onstabiel en misschien was hij dat nog meer gemaakt, doordat iemand een paar boeken van de onderste planken naar de bovenste had verplaatst. Misschien was dit gisteren gebeurd, of een paar dagen daarvoor. En helaas voor Otis Parker had hij niet gezien dat de boekenkast een beetje van de muur af leunde of dat de wiggén verdwenen waren.

Dus vanochtend vroeg was Otis Parker gekomen, achter zijn schrijftafel gaan zitten. Iemand was met hem meegekomen of was hier gekomen, waarschijnlijk na een afspraak. Die persoon loopt naar de boekenkast om zijn verzameling in leer gebonden boeken te bewonderen, of misschien om er een boek uit te pakken en terwijl hij (of zij) dit doet, laat hij - op een manier die nog niet duidelijk is - de boekenkast van de muur af tuimelen en de verwachte baan van de vallende boekenkast kruist het zittende slachtoffer. Plats! Geen twijfel mogelijk.

Ik keek rond door de ruimte. Nu ik een moord vermoedde, zag alles er anders uit. En alles kon een aanwijzing zijn. Proppen in de prullenbak, de agenda van het slachtoffer, zijn mobieltje, de inhoud van zijn zakken, de inhoud van zijn maag, enzovoort. Honderden dingen moesten bekeken, in zakken gedaan, van een